

Láska je chaos alebo chaos je láska?

Som šťastný, že konečne ustúpil odporne ľadový vietor, ktorý sa mi zažieral hlboko pod kožu a bránil mi toľko dní vyliezť z domu. Dnes je bezvetrie a ja môžem ísť von. Keď zabuchnem za sebou vchodové dvere budovy, kde bývam a prejdem na opačnú stranu ulice, aby som unikol pohľadom niekdajších ľudí, zmocní sa ma nepríjemný pocit. Netuším prečo, ale všetci ma pozorujú. Viem, že som v meste nový, ale ich pohľad ma dosť desí. Neviem... čím som si to vyslúžil. Možno tým, že som si prenajal najdrahšiu izbu v meste a nikomu sa na oči od príchodu neukázal. Možno si myslia, že som nejaký mafián. Netuším. „Rafael,“ povie niekto za mnou, keď zastanem na chodníku pred budovou pošty. Preglgnem a nervózne sa rozhliadnem, aby som zistil, kto na mňa volá. *Nikto by ma tu nemal poznať*, pomyslím si. Keď zvrtnem hlavu, zide mi na um jedna z najdesivejších myšlienok. Desí ma, že sa otočím a bude stať predou mnou ona, moja záhuba. *Kto to vlastne je?* Zide mi nakoniec na um, keď si uvedomím, že sa dívam na neznáme dievča so svetlými vlasmi po pleciah a obyčajne hnedými očami – áno, nič na tých očiach nie je výnimočné a povedomé. Chcem sa však do nich pozrieť, ale zdá sa, že dievča zámerne klopie zrak a cípom košele si leští predmet v ruke. Vietor okolo mňa natiahne v tej chvíli zelenohnedý závoj lístia a vtláči mi do nosa pach krvi. *Odkiaľ sa to berie?*

Na krátko zatvorím oči, pretože ma premkne stav úzkosti a po chrbtici mi stečie vlna zimomriavok.

„My sa poznáme?“ Dievča sa predou mnou strasie, keď položím túto otázku a do očí sa mu nahrnie zúrivosť, akú som jakživ u nikoho iného nevidel.

Na rohoch ulíc vidím zastavovať ľudí. *Doriti!* Niečo nie je v poriadku. Keď na mňa dievča oproti uprie pohľad a ja sa jemne usmejem, zúrivosť v nich potlačí mierny zmätok.

„Nemôžeš sa ukrývať navždy!“ Nieкто ma potľapká po pleci a dievča obráti k neznámemu hnedé oči, ktoré sú teraz vystrašené. „Kto to je?“ dievča položí otázku.

Zhlboka sa nadýchnem a upriem zrak na ulicu pokrytú zelenohnedým nánosom lístia. Nevieam prečo, ale nedokážem na to dievča už dlhšie pozerat' a nedokážem ani obrátiť hlavu, aby som pozrel ponad svoje rameno a zistil, kto na mňa prehovoril.

Radšej len chvíľu mlčím a potom si s dievčaťom vymeníme pohľady. Keď odvráti zrak, po tvári sa jej skotúľajú svetlé pramene vlasov a uviaznu jej na úzkych obyčajných perách. Takmer natiahnem ruku, aby som ich odhrnul. Našťastie sa mi podarí v poslednej sekunde zahubiť ten hlúpy nápad. Predsa to normálni ľudia nerobia, určite nie takí ako ja. Som jeden z tých, ktorí dávajú láske najavo, že neexistuje. Láske na prvý pohľad, ktorá je len výplodom našej fantázie. Láske na ďalší pohľad, ktorá pomíne s ďalším úsvitom hádok a nezrovnalostí. „Rafael! Pozri sa na mňa!“ Povie dievča a začneme upierať na seba pohľad. Chvíľu na seba len hľadíme. Potom nehlučne natiahne ruku a ukáže na niečo nad mojou hlavou. „Nemalo to...“ nestihne dokončiť. V tej chvíli začujem opäť toho neznámeho. Teraz však naberiem odvahu a pozriem ponad plece. „Čo sa to deje? Prečo som tu? Kto je ona a kto si ty?“ Mám pocit, že ten neznámy mi dokáže odpovedať. „Museli ste sa rozdeliť, nech to znie akokoľvek šialene. Nech bola vaša láska silnejšia než najpevnejší základ, ale skončilo to. Tak to nechaj ísť! Nemôžeš zachrániť všetkých...“ Odpoveď na moju otázku ma vôbec neuspokojí. Rýchlo sa zvrtnem k dievčaťu. Zviera mi hrdlo, pretože teraz ju už spoznávam. Všetky spomienky sú späť. Nervozita sa zmení na strach. Zahryznem si do pery a pokúsím sa zo seba dostať pár slov. „Nechcel som ťa opustiť...“ poviem, podídem bližšie a objímam ju okolo pliec. Uľaví sa mi, že som prekonal tú nekonečnú priepasť medzi nami. „Musel som odísť, pretože som si vybral lepšiu cestu...“ Prehovorím a trochu sa zľaknem, pretože som nemal právo

povedať nahlas niečo podobné. *Debil!* Kým stihnem niečo urobiť, odtiahne sa a v rukách drží lesklý predmet a opäť ho cípom košele utiera. Pochopím, že drží krvavý nôž. Najskôr som si myslel, že tá krv patrí mne, ale nie na mojej hrudi sa leje krv. Obleje ma zahanbenie. Netuším prečo. Zrazu akoby do mňa vošlo tisíc čertov. Jej život visí na vlásku a ja nemám ani toľko slušnosti, aby som jej záchrane venoval pozornosť. Ved' som vypol tú svoju sakramentskú ľudskosť a ona tiež. *Prečo sa toto všetko deje? Ved' sme išli svojou cestou! Ved' to dávno skončilo...* Nakoniec sa pohnem vpred. Chcem jej pomôcť, ale nemôžem. Nedokážem sa jej dotknúť, pretože v skutočnosti nemôže umrieť. Poznám ten pocit. Zažil som to. A potom... o pár sekúnd sa krvácanie zastaví samo od seba. Hoci má hrud' od krvi, ktorá jej nechutne priliepa oblečenie na telo, ale usmieva sa. A práve ten úsmev ma vydesí viac než som čakal. Rovnako, ako ma vydesí to, keď ma objíma a viem, že necíti nič viac než ticho a pokoj. Žiadne hádky. Žiadne ničenie. Len ticho a odpustenie. Prežili sme to. Ale prečo som zmätený? A prečo sa moja ľudskosť začína zapínať?